

єдиних механізмів призначення відшкодування та визначення певної грошової суми за певний вид заподіяної шкоди. Тому необхідно на законодавчому рівні більш детально конкретизувати порядок визначення психічної ситуації, яка травмує особу та порушує її права, критеріїв відповідно до яких і встановлюватиметься розмір морального відшкодування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Агафонов С. Особливості відшкодування моральної шкоди за законодавством України / С. Агафонов. // Юридичний журнал «Юстиніан». – 2007. – №12. – С. 8-13.
2. Афадеєв В. Відшкодування моральної шкоди як загальний спосіб захисту цивільних прав / В. Афадеєв. // Хмельницький інститут регіонального управління і права. – 2011. – №25. – С. 14-15.
3. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Офіційний вісник України – 2010. – № 11/461. – Ст. 7.
4. Крезуб І.О. Проблемні питання застосування законодавства України щодо відшкодування моральної шкоди в судах України [Електронний ресурс] / Ірина Олександрівна Крезуб. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: <http://old.minjust.gov.ua/5947>.

Нижна Юлія Василівна

*студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Костова Н.І.*

ОСОБЛИВОСТІ СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ В УКРАЇНІ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Право на життя є природнім та невід'ємним правом кожної людини. Своє нормативне закріплення воно знайшло як в законодавстві України, так і міжнародно-правових актах. Наприклад, у ст. 3 Загальної декларації прав людини зазначено, що кожна людина має право на життя, на свободу і на особисту недоторканність [2]. Стаття 27 Конституції України також закріпила невід'ємне право кожного на життя [1]. Оскільки, життя визнається найвищою соціальною цінністю, яка може бути у людини, то необхідно будь-якими способами намагатися зберегти його та уже внаслідок настання певних випадків, забезпечити відшкодування певних витрат. Найдоцільнішим способом захисту свого життя та життя своїх близьких виступає страхування.

Страховання можна визначати як вид діяльності, за якої особи та організації страхують себе і своє майно від настання несприятливих наслідків шляхом внесення грошових коштів у спеціальний фонд страхової організації, а та у свою чергу, у разі настання випадків передбачених договором, виплачує за рахунок коштів цього фонду застрахованій особі або іншій особі обумовлену договором суму.

Страховання життя є одним із основоположних видів добровільного страхування і має значне соціально-політичне значення. Оскільки, сьогодні спостерігається тенденція до збільшення кількості ризиків, які ставлять під загрозу життя та здоров'я особи, то люди намагаються за допомогою страхування, захистити себе та забезпечити допомогою у разі настання страхових випадків.

У ст. 27 Закону України «Про страхування» закріплено легальне визначення страхування життя, яке визначається як вид особистого страхування, за яким передбачається обов'язок страховика здійснити страхову виплату відповідно до договору страхування у разі смерті страхувальника, та (або) у разі дожиття застрахованої особи до закінчення строку дії договору страхування та (або) досягнення застрахованою особою визначеного договором віку [3].

Слід зазначити, що страхування життя виступає інвестиційним інструментом у країнах із стабільним економічним устроєм. Як це не прикро стверджувати, але в Україні говорити сьогодні про стабільність економічної ситуації неможливо. Оскільки страхування життя, як правило, потребує значних грошових внесків, то у зв'язку із низьким рівнем життя населення, в Україні не спостерігається зростання випадків страхування життя. Наприклад, за даними Європейської федерації страхування, в 2013 році 64% страхових полісів зі страхування життя були придбані приватними особами для себе. А загальне число застрахованих у Західній Європі наближається до 85-90% від усього населення. Натомість в Україні, за даними Ліги страхових організацій України, у 2013 році своє життя застрахували приблизно 2 млн. чоловік, що складає 5 % від усього населення країни. Тобто, можна сміливо стверджувати, що рівень страхування життя в Україні, порівняно із країнами Західної Європи, значно нижчий. І це зумовлено не тільки низьким рівнем життя населення, а також і відсутністю довіри до страхових компаній та страхової галузі як соціально-економічного інституту, відсутністю страхової культури тощо.

Що ж до ситуації страхування життя в розвинутих країнах, то можна стверджувати, що ситуація страхування життя тут діаметрально протилежна. В усіх економічно розвинутих країнах страхування життя є виправданим засобом для забезпечення сім'ї померлого та індивідуального забезпечення в старості.

На сьогоднішній день лідерами серед зарубіжних країн, частка страхування життя в якій на страховому ринку займає 40-60 %, є Швейцарія, Німеччина, Великобританія, Японія тощо.

Якщо розглянути систему страхування життя на прикладі Швейцарії, то такий високий показник страхування населенням життя зумовлений тим, що протягом тривалого часу спостерігається економічна стабільність в країні, також для швейцарських страхових компаній існують законодавчі положення безпеки та суворі вимоги до капіталу, що забезпечує їх надійність та платоспроможність. Страхові компанії Швейцарії здійснюють активне співробітництво із організаціями охорони життя і здоров'я, підтримують екологічну безпеку тощо. Тобто, вони не гоняться за надмірними прибутками виставляючи високі страхові ставки, як це роблять українські страхові компанії, а навпаки здійснюють інвестування капіталу у різноманітні програми, тим самим виявляють турботу про свого клієнта.

Щодо страхування життя в Німеччині, то слід зазначити, що цій країні був чітко проведений розподіл галузей страхування. Тобто, страхування життя можуть здійснювати тільки спеціалізовані страхові компанії, які здійснюють страхування життя. Також для того, щоб не допустити збитків клієнтів страхових компаній зі страхування життя в разі їх банкрутства, за погодженням Асоціації страховиків ФРН німецькі страховики заснували спеціальне товариство зі страхування життя (покровитель), яке перебирає на себе зобов'язання страховиків-банкрутів відповідно до договорів страхування і цим самим запобігає завданню збитків клієнтам.

Отже, порівнявши системи страхування життя в Україні та економічно розвинутих країнах можна зробити висновок, що для того, аби розвинути сферу страхування життя від ризиків, в нашій державі необхідно провести модернізацію цієї сфери страхування. Насамперед необхідно забезпечити політико-економічну стабільність в країні і забезпечити ефективне функціонування фінансової системи. Також необхідно посилити співпрацю держави і страхових компаній у розробці програм додаткового соціального захисту населення та закріпити на законодавчому рівні жорсткіші вимоги для страхових компаній, які займаються страхуванням життя, що тим самим забезпечить зростання довіри населення до сфери страхування в цілому та провести інші заходи реформування сфери страхування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: Закон України від 28 січня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Загальна декларація прав людини : Декларація ООН від 10.12.1948 р. // Офіційний вісник України. – 2008. – № 93. – Ст. 30.
3. Про страхування : Закон України від 07.03.1996 № 85/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 18. – Ст. 78.

Омельченко Юлія Миколаївна

*студентка 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., асистент Швидка В.Г.*

МІЖНАРОДНА ОХОРОНА АВТОРСЬКОГО ПРАВА

У наш час авторські доробки мають вагоме значення, оскільки вони є об'єктами права власності і мають неабияку цінність для їх фундаторів. Слід сказати, що результат авторської діяльності є вигідним товаром, адже його можна передавати у користування та навіть продавати. Внаслідок цього і виникають правопорушення в сфері авторського права, що вимагає охорони та захисту. Тому виникає необхідність у створенні ефективного та чіткого механізму захисту авторських прав як на національному рівні, так і на міжнародному. Забезпечення захисту авторських прав гарантує Закон України «Про авторське право і суміжні права», ст. 54 Конституції України в якій вказано, що кожний громадянин має право на результати своєї інтелектуальної діяльності [1]. Проаналізувавши ці законодавчі акти слід сказати, що вітчизняне законодавство, яке регулює охорону авторських прав ще не повністю відповідає міжнародним стандартам, тому внаслідок такої ситуації громадяни, що прагнуть захистити свої авторські права більше довіряють міжнародним організаціям. Все це приводить до висновку про необхідність комплексного підходу у дослідженні проблем захисту прав інтелектуальної власності.

На даний час існує серйозна проблема «піратства» тобто незаконного використання результатів інтелектуальної діяльності. Ще в 19 столітті виникла проблема перекладу, без згоди автора, об'єктів авторського права в галузі літератури та мистецтва. Тому питання охорони об'єктів права інтелектуальної власності набуло вагомого значення та призвело до вирішення його на міжнародному рівні.

Першим нормативно-правовим актом, створеним задля охорони авторських прав була Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів 1886 року, до якої пізніше були внесені численні зміни та доповнення. Підписання Бернської конвенції призвело до утворення Бернського союзу, членами якого є